

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **PRACOM s. r. o.**, se sídlem Nad Paťankou 38, Praha 6, zastoupeného daňově poradenskou kanceláří ARIADNA, s. r. o., se sídlem Bořivojova 21, 130 00 Praha 3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. července 2012, čj. 9610/12-1300-102716,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Správce daně vyměřil žalobci dodatečným platebním výměrem daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2006 ve výši 22 546 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru se žalobce odvolal; o odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým zamítl žalobcovo odvolání a dodatečně vyměřenou daň zvýšil na 57 000 Kč. Podstata sporu spočívá v tom, zda žalobce prokázal naplnění podmínek nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Žalobce tvrdí, že tyto zákonné podmínky splnil, neboť přijal zdanitelná plnění od plátce daně pana J. P. a tato plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Správce daně naopak nepovažoval za prokázané, že se na provedení subdodavatelských prací pro žalobce podílel J. P. nebo jím najatí pracovníci; z toho důvodu správce daně neuznal daňové doklady vystavené panem J. P. a vystavil dodatečný platební výměr.

Žalobce v žalobě uvádí, že uplatnění nároku na odpočet řádně prokázal a doložil relevantními důkazními prostředky; dále je toho názoru, že správce daně i žalovaný nesprávně zhodnotili důkazní prostředky a neprovedli výslech některých navrhovaných svědků.

Žalobce namítá, že při provádění a hodnocení důkazů správce daně nezohlednil zdravotní stav pana P., kvůli němuž si na některé věci špatně vzpomínal. Správce daně nepřihlédl ani k tomu, že nebylo v zájmu pana P., aby cokoli prokazoval, neboť by mu hrozilo značné doměření na daních a zdravotním a sociálním pojištění. Navíc správce daně odmítl žalobci zpřístupnit zprávy o daňových kontrolách provedených u pana P., což původně přislíbil. Žalovaný argumentuje účelově, pokud uvádí, že za předmětné zdaňovací období neprovedl u pana P. daňovou kontrolu, ale pouze za období únor až červenec a říjen až prosinec 2006. Pan P. ve svědecké výpovědi potvrdil, že provedl dané práce pro žalobce, a správce daně proto měl zahájit u pana P. daňovou kontrolu. Žádné řízení nezahájil patrně proto, aby během kontroly nemusel vyslechnout žalobcovy jednatele, protože jejich svědectví by prokázalo, že předmětné práce pro žalobce prováděl svými pracovníky právě pan P.

Podle žalobce byla výpověď A. J. hodnocena účelově; tento svědek se snažil napravit své pochybení při vedení stavebních deníků tím, že je vyhotovil dodatečně, a to bez žalobcova vědomí. Rovněž je pochopitelné, pokud si pan J. po čtyřech letech nevzpomenul na jména ukrajinských dělníků, jelikož šlo o pracovníky jednoho ze subdodavatelů a nadto cizí národnosti.

Žalovaný podle názoru žalobce nehodnotil řádně ani výpovědi jeho zaměstnanců. Svědci vypověděli, že na stavbě pracovaly osoby ukrajinské národnosti, a z výsledků těchto osob vyplývalo, že pracovaly pro pana P.. Přitom je zcela obvyklé, že si osoby pracující na stavbě nepamatují jména svých spolupracovníků.

Správce daně rovněž pochybil tím, že neprovedl výslech paní J., který by prokázal, že pan P. znal dotčené osoby a že pro něj pracovaly. Jejich křestní jména se navíc vyskytovala na prvním seznamu, který zástupkyně pana P. předala správci daně. Paní J. tedy svou výpověď mohla potvrdit, že jí předmětný seznam poskytl sám pan P. Žalovaný dále neobjasnil, kdo ve skutečnosti předmětné práce provedl a proč jejich provedení uhradil žalobce panu P.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítá, že by provedené důkazy hodnotil účelově či se dopustil jiných pochybení. Veškeré důkazy hodnotil v souladu s § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, tedy podle vlastní úvahy, každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti.

Ohledně namítané nevěrohodnosti výpovědi pana P. žalovaný uvádí, že pan P. v průběhu svědecké výpovědi neupozornil správce daně na svou nemoc ani na výpadky paměti; žalobce proto nemůže zpětně vytýkat žalovanému, že nepřihlédl k jeho zdravotnímu stavu. Pan P. nadto během výpovědi nebyl povinen cokoli prokazovat. Svědecká výpověď je důkazním prostředkem sama o sobě a svědek tedy nemá povinnost předkládat nebo navrhopvat důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení. Pan P. toliko vypověděl, že žádné osoby nezaměstnával; zájem pana P. cokoli prokazovat zůstává tudíž v rovině domněnek. Skutečnost, že správce daně neprovedl za zdaňovací období srpen a září 2006 u pana P. daňovou kontrolu, není relevantní z hlediska daňového řízení s žalobcem; to platí tím spíše, že správní orgán vyslechl pana P. coby svědka.

Pokud jde o výslech jednatele žalobce v rámci daňové kontroly u pana P., bylo čistě na panu P., které důkazy navrhne za účelem prokázání svých tvrzení. Pokud pan P. provedení těchto svědeckých výpovědí nenavrhne, není možné na tomto podkladě považovat daňovou kontrolu za účelovou. Je totiž na daňovém subjektu, aby navrhnul důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení.

To, že žalobci nebylo umožněno nahlédnout do zprávy o daňové kontrole u jiného daňového subjektu, nemůže mít vliv na to, zda žalobce unesl důkazní břemeno. Žalovaný rovněž upozorňuje, že svědecká výpověď pana P. nebyla shledána nepravdivou, ale nevěrohodnou. S důvody nevěrohodnosti se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí.

Pokud jde o výpověď pana A. J., žalovaný ji rovněž shledal nevěrohodnou. Správce daně pana A. J. při výpovědi upozornil, že formuláře předložených stavebních deníků byly vytištěny až v roce 2009, přesto pan J. tvrdil, že do deníků zapisoval v průběhu provádění stavebních prací v roce 2006. Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že pan A. J. byl stavbyvedoucím, a proto je nepravděpodobné, že by připustil, aby se na stavbě pohybovali jemu neznámí pracovníci. Nadto není věrohodné, že by neznal jména osob, s kterými byl v každodenním styku, a především jméno osoby, kterou kontroloval.

Výpovědi žalobcových zaměstnanců podle žalovaného nepotvrdily, že pracovníci pana P. pracovali na stavebních akcích žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že i po delším časovém odstupu by si dělníci měli být schopni vzpomenout na jména svých spolupracovníků.

Ani svědecké výpovědi pana I. H. a F. J. žalovaný neshledal věrohodnými. Tyto osoby sice potvrdily, že pracovaly pro pana P., ovšem jejich výpověď je zpochybněna výpovědí pana P. Ten si na jejich jména nepamatoval, a navíc uvedl, že se jednalo pouze o pracovníky české národnosti. Jejich jména nadto nefigurovala v seznamech, které správci daně předložila zástupkyně pana P. (až na jméno Ivan, které však jako křestní jméno nemá žádnou vypovídající hodnotu), a ostatní svědci si jejich jména taktéž nevybavili.

K námitce neprovedení výsledku paní J. žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a opakuje, že není relevantní, zda daňová poradkyně žalobci poskytla adresy výše uvedených osob, nebo je získal jiným způsobem.

Žalovaný zdůrazňuje, že není povinností správce daně prokazovat a objasnit, kdo práce ve skutečnosti provedl. Taková povinnost je podle zákona na straně žalobce, který nese důkazní břemeno. Je tedy na žalobci, aby prokázal, že zdanitelné plnění skutečně přijal, a to od plátce deklarovaného v předmětné faktuře.

Žalovaný je přesvědčen, že provedené důkazy byly hodnoceny v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu, a proto žalobce neměl žádný důvod, aby odmítl podepsat zprávu o daňové kontrole. Za účelem projednání kontroly se uskutečnila čtyři jednání, ani jedenkrát žalobce zprávu nepodepsal jako projednanou; správce daně proto jeho jednání posoudil jako vyhýbání se projednání kontroly. Zpráva přitom obsahuje řádné hodnocení důkazů a splňuje tedy všechny náležitosti ve smyslu § 88 odst. 1 daňového řádu. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl v celém jejím rozsahu.

Žaloba není důvodná.

Podle § 72 zákona o DPH má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle § 73 odst. 1 zákona o DPH plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem. Podle § 73 odst. 5 platí, že neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným

způsobem. K tvrzenému nároku tak musí být předloženy daňové doklady, které musí odpovídat uskutečněnému plnění.

Daňový subjekt musí v daňovém řízení unést své důkazní břemeno, jak vyplývá z § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu. Podle § 92 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém řízení nebo k jejichž prokázání byl správcem daně vyzván.

Z citovaných ustanovení daňového řádu vyplývá, že žalobce měl povinnost prokázat, že práce deklarované v dokladech byly skutečně provedeny, a to v rozsahu, který je ve fakturách uveden, a měl doložit, zda cena odpovídala provedeným službám.

Daňový řád v § 8 odst. 1 stanoví, že správce daně hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy posuzuje v jejich vzájemné souvislosti. Přihlíží přitom ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

V daném případě je soud toho názoru, že správce daně ani žalovaný nepřekročili meze svého volného uvážení a že předložené důkazy hodnotili jednotlivě i v jejich vzájemných souvislostech. Soud se shoduje s tvrzením žalovaného, že svědecké výpovědi neprokazují oprávněnost nároku na odpočet, a to právě z důvodu nevěrohodnosti.

Správce daně doložil, že stavební deník byl vypracován později, než bylo tvrzeno, navržený svědci si důležité okolnosti provádění stavby nepamatují, ve výpovědích jsou rozpory. Podle názoru soudu hodnocení důkazů není účelové a ani nezneužívá nepřesností či nesprávností. Právě naopak – i menší nepřesnosti a nesprávnosti ve svém souhrnu podporují závěry správce daně a žalovaného ohledně nevěrohodnosti žalobcových tvrzení, což implikuje, že faktické uskutečnění prací nebylo prokázáno.

Soud posoudil, jakým způsobem správce daně hodnotil výpovědi všech zmiňovaných osob, a nezjistil vybočení z mantinelů diskreční pravomoci.

Soud připomíná, že rozsah dokazování je na finančních orgánech a není jejich povinností provádět veškeré důkazy navržené daňovými subjekty. Nebylo tedy povinností správce daně vyslechnout paní J., pokud by takový výslech nemohl vyvrátit pochybnosti správce daně. Podle názoru soudu bylo neprovedení výsledku řádně zdůvodněno. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že ani výslech třetí osoby nemůže odstranit pochybnosti o tom, zda se pan P., který již nežije, znal nebo neznal s dělníky, kteří pro něj údajně měli pracovat.

K námitce, že správce daně ani žalovaný vlastně vůbec neobjasnili, kdo předmětné práce prováděl, je soud nucen konstatovat, že není povinností finančních orgánů tyto skutečnosti zjišťovat či objasňovat. Jak vyplývá z výše uvedených ustanovení daňového řádu, důkazní břemeno k prokázání svých tvrzení nese daňový subjekt, a v daném případě tedy bylo na žalobci, aby dokázal, že předmětné práce byly provedeny právě panem P. a jeho pracovníky.

K unesení důkazního břemene se váže i nedůvodná námitka, že žalobci nebylo umožněno seznámit se se zprávou o daňové kontrole provedené u jiného daňového subjektu. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že odmítnutí nahlédnout do těchto zpráv nemělo na unesení důkazního břemene žádný vliv.

Soud má za to, že správce daně i žalovaný postupovali v souladu se zákonem, když hodnotili důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti ve smyslu § 8 odst. 1 daňového

řádu a když došli k závěru, že daňové doklady vystavené panem P. nezobrazují skutečně odvedené práce, které by doložily nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2016

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková